

Reisverslag 06, april 2011, reizen en duwen.

Door allerlei belangen kunnen Demba en ik niet samen naar het zuiden van Senegal en naar Gambia. Dus besluiten we, zoals we vaker doen, ieder ons weegs te gaan. Demba gaat mee naar Dakar om de papieren van de auto te regelen en daarna terug naar de klussen die niet tot volgend jaar kunnen wachten in Mauritanië, en ik ga als de papieren in orde zijn naar het zuiden van Senegal en Gambia.

Op zondag vertrekken wij uit Mauritanië en we komen in de nacht aan.

Maandagmorgen vroeg (na 3 uurtjes slapen) vertrekken we naar het douanekantoor om duidelijk te maken dat onze auto geen gestolen exemplaar is, maar ons eigen eigendom, punt uit. Nee, komma. Het bewijs dat wij hebben van de politie is een kopie. 'Natuurlijk heren van de douane, want het origineel ligt bij de politie.'

'Vertel de politie dat zij het naar ons opsturen.' Wij gaan op pad om het te halen want opsturen in Afrika kan heel lang duren, of nooit aankomen.

De politie zegt: Waarom denkt u dat wij het origineel houden? Juist ja, omdat men het anders gaat kopiëren en zo gestolen wagens dit land binnen smokkelen en wij al ons werk voor niets gedaan hebben. Nee, wij geven het u niet en wij sturen het ook niet op. Wie het wil zien kan hier komen om het in te kijken.'

'Dank u', wij weer terug. De douanebeambte belooft direct of uiterst morgen een mannetje te sturen. 'Kunnen wij hem daar niet brengen? Nu?', bedoel ik. Maar het antwoord weet ik al.

Dinsdagmorgen gaan we opnieuw een poging wagen maar zonder resultaat. Maar 'woensdag is het er zeker', wordt er beloofd. Dan naar de ambassade voor een stempeltje op onze stichtingspapieren die al een stempel hebben, dat de waarheid en niets dan de waarheid staat in de Franse vertaling, maar van een nieuwe datum moest worden voorzien. De ambassade is open, weten we, maar we weten niet dat het niet de dag is voor het geven van een datumstempeltje. Voordat we naar binnen kunnen om het uit te leggen worden we al geweigerd. Van de vriendelijke portier, een Bengalees, krijgen we een telefoonnummer, en we proberen het in ons mooiste Frans nog een keer, Ik probeer nog uit te leggen dat wij nu maar twee dagen in Dakar (Senegal) zijn en de afspraak met de minister morgen om vier uur zal zijn en wij het gevraagde stempeltje dan graag willen overhandigen, zodat er met de bouw van een school voor dove kinderen aan de rand van de Sahara begonnen kan worden, tot een Nederlandstalige juffrouw mij vertelt dat zij niet van plan is voor ons te rennen omdat wij niet hebben geïnformeerd wanneer het de juiste dag is voor dat stempeltje. De rest van de dag brengen we door met boodschapjes in de grote stad en inpakken of liever overpakken. Demba zou nu al kunnen vertrekken, hij kan immers niets meer doen, maar hij overschrijdt geen landgrenzen op dinsdag, dus wil morgenvroeg vertrekken. Vier uur opstaan, samen thee drinken en vijf uur vertrekken. Vlak voor Thies ligt een autobus ondersteboven. Het ongeluk is net gebeurd er is nog geen politie en ambulance gearriveerd. Het is een schokkende ervaring, huilende kinderen, krijsende vrouwen en mannen in paniek om de bus uit te klimmen en onvermogen van de ernstig gewonden om dit te doen. Meer dan tien mensen zijn dood en meer dan 25 zwaargewond. Demba rijdt steeds heen en weer om mensen naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te brengen. Er moet voor medicijnen gezorgd en betaald worden. De ramp staat op zijn netvlies. En pas uren later durft hij de reis te vervolgen. Eenmaal in Mauritanië klappt een kameel tegen de auto van een voorganger. De kameel is dood, de auto stuk, maar de inzittenden komen gelukkig met schrammen en de schrik vrij. Het was woensdag maar toch geen geschikte dag om te reizen. Vijf uur in de ochtend, misschien te dicht bij de dinsdag?

Silent Work

Wiljo Woodl Oosterom, Spuistraat 23, 1135 AV Edam, The Netherlands · silentwork@planet.nl
phone +31-299-315184 (fax -82) · mobile +31-622-273212 · Rabobank 356.918.890 · www.silentwork.org

Wij vertrekken donderdag naar Gambia met een gehuurde auto, omdat onze papieren nog steeds niet bij de douane terug zijn. Misschien maandag volgens de laatste berichten. Ik wil daar niet op wachten dus met een gehuurde auto op pad. De reis verloopt vlot en tegen vijf uur in de avond komen we bij de grens Senegal - Gambia. Wat blijkt: Senegalese auto's mogen de grens niet over. Een conflict tussen Senegal en Gambia met als resultaat problemen voor ons en vele anderen. Wat nu? De auto is gehuurd voor vier dagen, de afspraken in Gambia zijn gemaakt en wij staan al bij de grens.

We besluiten een taxi te nemen, alles wordt overgeladen en we verhuizen naar een uitelkaargevallen auto, geen beste dat is duidelijk, maar wel volgens zeggen van de chauffeur beschermd tegen het boze oog en boze tongen, tegen botsingen en politie en gendarmerie. Dus veilig.

We tuffen rammelend en krakend naar de boot die ons over de rivier moet brengen. Het water is ruig en de pont schommelt enorm. Naast ons staat een busje niet zo stevig op zijn wielen en topzwaar. De lading op het dak is manshoog opgestapeld. Bij een nieuwe schommel van de boot schudt het busje zo vervaarlijk heen en weer dat hij dreigt om te vallen. Ik stap snel uit de auto en loop naar voren tot aan de rand waar het water de pont inloopt omdat de klep niet meer opgetrokken kan worden. Een man komt mij lachend vertellen dat deze plek heel wat gevaarlijker is zo dicht bij het donkere water dan in de gammele auto met daarnaast het dreigende busje. In zijn lange loopbaan heeft hij vele auto's en mensen het water in zien schuiven en maar één keer meegemaakt dat een auto omviel.

Ik wandel maar weer terug naar de auto en als ik ingestapt ben vaart de pont met een schok tegen de kade wat het busje naast ons met een enorme klap tegen de voorganger doet botsen. Er wordt uitgestapt, de schade wordt bekeken, er worden handen geschud, de auto's worden gestart en het probleem lijkt opgelost.

Wij rijden de pont af en na een paar honderd meter ontstaat er een enorm gekraak en met een laatste kreun komt de auto in het pikkedonker tot stilstand. Wij stappen uit,

lopen rond de auto, de chauffeur kruipt eronder en bevestigt wat ik al had geconstateerd: de versnellingsbak ligt eruit. 'De bescherming (voodoo) was misschien toch niet sterk genoeg?' Kan ik niet nalaten te zeggen. 'Ik had geen bescherming tegen pech', komt er heel serieus als antwoord 'maar zal dat gelijk laten maken'. Ik wacht anderhalf uur in de donkere nacht op een mecanicien, in een afgelegen buurt. Als de chauffeur onverrichterzake terugkomt besluit ik een hotelletje te nemen. Het eerste hotel is aardedonker en een paar halfdronken jongens zitten lacherig op de stoep. Ik zou in het donker met de bagage de kapotte trap op moeten naar de derde verdieping. Ik weiger en we zoeken een beter hotelletje. Hier is verlichting en een aardige jongeman, de spullen worden door diverse mensen naar boven gedragen, van mijn roltas tot een flesje cola en een pakje koekjes. De volgende morgen blijken onze 'supermarkt'-aankopen weggeleend te zijn. Maar ik heb goed geslapen ondanks de muggen. De auto is gerepareerd, de zon schijnt en wij kunnen op pad. De volgende dag vertrekken we uit Gambia, later dan we hadden gedacht, het is de eerste zaterdag van de maand en dat betekent schoonmaakdag van alle openbare gebouwen in Gambia, en dan mag er tot één uur niet gereden worden. We bezoeken de dovenschool en vinden deze tekst op de deur, 'Its very sad to be deaf, but it is God.'

Het weerzien is warm met de man die veel betekent voor de dove wereld in Gambia en die we eerder ontmoetten bij de training in Nigeria en bij het congres in Swaziland. Na twee uur wachten stappen we om acht uur met hulp van een jongen voor de bagage op de pont. Lastig al die losse tasjes, zeker met een koelbox, waarvan ik de flessen water maar heb weggegeven. Als je met een auto reist heb je geen idee wat je meesleept totdat je het in je armen moet nemen en gaan lopen. De zeewind is fris en ik ril in mijn jurk. Er is bijna geen plaats op de pont, omdat er twee ritten zijn uitgevallen. Vrouwen zitten met kleine kinderen onder een enorme vrachtwagen die vervaarlijk heen en weer wiebelt en nodigen mij uit bij hen te komen zitten. Ze maken

mij duidelijk dat het daar veiliger is dan geplet te worden tussen twee vrachtwagens. Dus ik volg hun raad op.

Na een half uur ligt de pont stil. Niet stil, maar lijkt stuurloos rond te dobberen. Niemand maakt zich er druk over dus volg ik maar hun voorbeeld. Een uur later varen we weer.

De volgende morgen bezoeken we SIMS, een informaticaschool in Sokone die nu geheel zelfstandig draait. Geen enkele sponsoring meer nodig van Silent Work. Petje af voor Codou.

Haar enige probleem is haar voet, ik schrik als ik het zie. Ruim twee jaar geleden heeft ze met eigen verdiende geld, haar klompvoet recht laten zetten. De operatie is redelijk geslaagd, maar sinds die tijd heeft ze ontstekingen. Men dacht van de huid en de getransplanteerde huid van haar dijbeen naar haar enkel. Maar bijna direct ontstond een nieuwe infectie. Het ziet er niet goed uit. Een Franse arts adviseerde een operatie in Europa, maar dat is niet zo eenvoudig.

Daarna bezoeken we een informaticacentrum in Toubacouta. De hitte en regen gaven problemen die nu door de rietdekker en de aannemer zijn opgelost. Het informaticacentrum draait maar nog niet zonder hulp. De jongeren zijn zeer arm, daarom zoeken we sponsors die deze jongeren een kans wil geven een informaticatraining te volgen. Tegen 10.000.Fcefa (ongeveer 15 euro per maand), de studenten betalen daar zelf 1000 Fcefa. Een training duurt zes maanden. De dove kleermaker (werkt ook in het centrum) maakt schitterende dingen. Hij is werkelijk een artiest met de naald. Wij willen graag drie dove stagiaires bij hem laten leren.

De expositieruimte met verkoop van artikelen uit de diverse projecten is een voorzichtig succes. We hebben gesproken over het maken van reclame door folders te verspreiden in de gastverblijven, hotels, restaurants en winkeltjes. Van oktober tot maart komen er toeristen naar Toubacouta, daar moet hij gebruik van maken.

Na de lunch van een appel en een ei, nergens kunnen we eten of we moeten lang wachten, rijden we naar Doifdior waar een enthousiaste man met een handicap een klas voor doven is begonnen. Hij heeft bij ons gebarentraining gevolgd en wij hebben hem gebarenmateriaal geleverd. We hopen volgend jaar hem en de andere dove leerkrachten verspreid over het land een goed leerplan voor dove kinderen te bieden,

Silent Work

Wiljo Woodl Oosterom: Spuistraat 23, 1135 AV Edam, The Netherlands . silentwork@planet.nl
phone +31-299-315184 (fax -82) . mobile +31-622-273212 . Rabobank 356.918.890 . www.silentwork.org

dat zo uitgebreid beschreven is, dat iemand die nog nooit lesgegeven heeft en geen collega's in de buurt heeft, ermee kan werken.
Laat in de nacht zijn we terug in Dakar om de volgende dag de strijd om het eigendom van de auto weer aan te gaan.

Wiljo Woodl Oosterom, Spuistraat 23, 1135 AV Edam, The Netherlands . silentwork@planet.nl
phone +31-299-315184 (fax -82) . mobile +31-622-273212 . Rabobank 356.918.890 . www.silentwork.org